

הפה. איזה מעשה ? אלא אותו
מעשה שעשו הרים בתקלה
כמו תפלה זו. ולא יתפלל אדם
תפלה, עד שיאה מעשה בתקלה
במנת תפלה.

מעשָׂה ראשון (בראשוונה מעשָׂה בבְּשֻׁעָה שאָדָם קם - צריך לטהר עצמו בפְּתַחַלָּה, ואחר כך יקבל עליו עלי זה, יפרש על ראשו פריסת מצוה. אחר כך יקשור קשרו היחוד, שהם תפלין, (מדו תפלין) בתפללה של ראש ושל יד, ויתקנום בקשר אחד בשמאלו ועל הלב, ככפי שבָּאָרוֹנו (שיר החירומים) שמאלתו מחת לראשי וגוז). ובחותם (שם ח) שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך. והרי בגין. וזהו על המעשה שבְּתַחַלָּה.

אחר כך, בשעה שדים נכוּן
לכיתת הנסת, יטהר עצמו
במהילה בקרבות, בדבור הפה.
אחר כך יקבל עליו על מלכות
זה, לפרש על ראשו (פרישת מצחו)
בשבתי דוד המלך, כמו המעשה
שפוזס על ראשו פרישת מצחו.
אחר כך תפלה מישב כנגד תפליין
של יד, ואחר כך תפלה מעמד
שהיא כנגד תפליין של ראש. וזה
כמו זה. מעשה כמו דבר. ודאי
במעשה ודיבור תליה התפלה.
ואם פוגם את המעשה, הדבר
לא מזיא מקום שזורה בו, זו
לא תפלה, ונגטם האיש החוא
למעלה ולמטה, על עה, אליהם
שאrik להראות מעשה ולמליל
דברור עליו, וזהי תפלה שלמה.
או לאיש שפוזים בתפלתו,
עבוזרת רבונו, עליו פתוב (ישעה
```) כי תבאו לראות פני וגנו. גם  
כי תרבי תפלה אני שמע. שחר  
במעשה ודברור הדבר תלוי.

וּבְמַלּוֹלָא תְּלִיאָ מְלִתָּא.

וילכדר בדבורה ובמלולא דפומא. מאן עובדא, אלא ההוא עובדא דעביד בר נש בעקדמיה, פגונא דצלותה היא, ולא יצלי בר נש צלותא, עד דיתחזי עובדא בעקדמיה כגונא דצלותא.

**עֹבֶד אָדָקְדַמִּיתָא** (ס"א בדורמיטא עובדא) ב**שׁעַתָּא דְּבָר**  
**נְשָׁ קְנָאים**, בְּעֵי לְדַפְאָה גְּרָמִיה  
ב**הַדְמִיתָא**. וְלִבְתָּר יַקְבֵּל עֲלֵיהֶה הָאֵי עֹזֶל,  
לְפִרְשָׁא עַל רִישִׁיה פְּרִישָׁו דְּמָצֹהָ. לְבָתָר  
יַתְקַשֵּׂר קְשֹׁוֹרָא דִיחָוֹדָא דָאִינְנוּ תְּפִלִין, (מהות הפעלה)  
תְּפִלָּה שֶׁל רָאשׁ, וּשְׁלֵי יָד. וְלֹא תִקְנַא לוֹזֶן  
בְּקִשְׁוֹרָא חֶדָּא בְּשִׁמְאָלָא, וְעַל לְבָא, כִּמָּה  
דָאָוקִימַנָּא (שיר השירים ב) שִׁמְאָלוֹ תַּחַת לְרָאשֵׁי וְגַוּ.  
וּכְתִיב (שיר השירים ח) שִׁימְגַנִּי כְּחוֹתָם עַל לְבָךְ כְּחוֹתָם  
עַל זְרוּעָה. וְהָא אָוקִימַנָּא. וְדָא הוּא עֹבֶד אָ  
ב**הַדְמִיתָא**.

לְבָתֶר בְּשֻׁעַתָּא דְּבָר נִשְׁעָל לְבִי כִּנְיִשְׁפָא,  
יַדְבֵּי גְּרָמִיה בְּקָדְמִיתָא, בְּקָרְבָּנִין,  
בְּמַלּוֹלָא דְּפָומָא. לְבָתֶר יַקְבֵּל עֲלֵיה הַאי עַזְלָ  
מְלֻכּוֹת, לְפָרְשָׁא עַל רִישִׁיה (פְּרִישָׁו דְּמָצָה) בְּשַׁבְּחֵי  
דָּרוֹד מְלָכָא. כְּגֻונָּנוּ דַעֲוָבָדָא דְּפָרִישׁ עַל  
רִישִׁיה פְּרִישָׁו דְּמָצָה. וְלִבְתֵּר צְלוֹתָא דְּמִיוֹשָׁב,  
לְקַבֵּל תְּפִלָּה שֶׁל יְד. לְבָתֶר צְלוֹתָא דְּמַעֲוָד,  
דְּהִיא לְקַבֵּל תְּפִלָּה דְּרִישָׁא. וְדָא כְּגֻונָּנוּ דָּרוֹד.  
עַוְבָּדָא כְּגֻונָּנוּ דְּדָבוֹרָא. וְדָא יַעֲוָבָדָא וּמַלּוֹלָא  
תְּלִיָּא צְלוֹתָא.

וְאֵי פָגִים עַוְבָדָא, מַלְוִילָא לֹא אֲשֶׁר  
דְשְׂרִיאָבִיה, וְלֹא אֵיהוּ צְלוֹתָא, וְאַתְפָגִים  
הַהוּא בָר נְשׁ לְעַיְלָא וְתַתָּא. (וְלֹא עוֹד אַלְא) דְבָעִינָן  
לְאַחֲזָה עַוְבָדָא, וְלִמְלָלָא מַלְוִילָא עַלְיָה, וְדָא  
הַוָא צְלוֹתָא שְׁלִימָן. וּוְיַלְיה לְבָר נְשׁ דְפָגִים  
צְלוֹתִיה, פְוִילְחָנָא דְמַאֲרִיה. עַלְיָה בְתִיב, (ישעה א)  
גָם כִי תְרָבוּ תְפָלָה אַינְגָנִי שׁוֹמָעַ, דָהָא בְעֻוְבָדָה